Dat vin-je wel goed hè? Je kon mijn dochter zijn."

„Ja," zei ze, „ik kon uw dochter zijn. Maar waarom komt u dan nu niet meer bij ons?"

„Zal ik je vertellen," zei hij zijn pijp stoppend. „We hebben nog wel even den tijd voor Bill de buggy klaar heeft. Ik breng je thuis natuurlijk. Als ik hem zijn vrouw terugbreng, zal Frits Raahuis me toch zeker wel een hand willen geven."

„Waarom zou hij niet?"

„Hoort bij mijn verhaal," deed hij wat kortaf. „Ik ken je man nu bijna tien jaar. Hij was een jongen van twintig toen hij hier kwam."

„Ik was achttien," zei ze.

„Ja, je was nog zoo'n piepding. Hij sjouwde altijd zoo'n kiek van jou met zich mee."

„Zat ik in een boot?" vroeg ze.

„Ja, dat geloof ik wel," zei hij. „Nou, en later kreeg ik altijd maar weer nieuwe portretten van je te zien. Ik dacht, die houdt wel van haar eigen."

Ze kleurde. „Ik deed het voor Frits," zei ze verontschuldigend.

„Zoo," zei hij. „Ja, dat kan. Dus nu begrijp je wel, dat ik je dadelijk kende."

„Ja maar, ik begrijp nog niet....."

„Komt wel, komt wel. Geduld maar. Je moet dan weten, dat ik wonder wat ophad met Frits Raahuis. Een beste jongen was het. En werken, dat-ie kon. Die boerderij, die hij nou heeft, heeft-ie van den grond af opgewerkt." Hij keek door een dikke rookwolk heen naar haar. „Wist je dat wel?"

„Jawel," knikte ze. Ze voelde zich weer kleuren.

„Als hij eens een Zondag niet sjouwde, want aan den rustdag hield hij zich zoo nauw niet, dan kwam hij wel eens hierheen. En zoo door den dag mocht ik graag eens naar hem rijden. Een brave kerel was het." Hij zweeg even. — Toen zei hij: „Ik heb een dochter. Anna heet ze. Kijk, daar heb je 'd'r." Hij wees met den steel van zijn pijp naar een portret aan den muur, een meisje te paard. Ze stond op om het te bekijken.

„O, wat eenig," zei ze. En dan: „Dat heeft Frits geteekend. Ja, dat kan hij altijd leuk." Haar stem klonk koeler.

„Een rakker was Ann. Flinke meid hè?" — Ze knikte. — „Ze is verleden jaar getrouwd met Jim Hielhook. Tegen m'n zin. Tegen m'n zin." Hij trok aan dachtig aan zijn pijp Dan, recht haar aankijkend:

„Ik had niks liever gezien, dan dat ze de vrouw van Frits Raahuis geworden was. En ik heb het hem gezegd. Ik heb 'm gezegd: Da's nou'es een vrouw voor jou. Die brengt je verder. Dan hoef je niet meer jezelf zoo af te jakkeren. Je komt op mijn farm. En Ann is de bovenstebeste. Maar hij wou er nooit van hooren. Eerst zei ik het voor de grap. Later in ernst. En toen hij er me een keer om uitlachte — da's nou drie jaar terug — toen zei ik: As je maar weet, dat die Hollandsche nuf niks voor je is. Ja, dat zei ik," herhaalde hij met klem.

Ze wou woedend opstaan, maar ze bleef zitten. Die man had immers gelijk.

„Ik zei, die houdt van mooie kleeren en prullen, en die is nou net zoo geschikt voor Canada, as ik voor een bal bij den president. Die maakt je doodongelukkig. — Je hadt hem moeten hooren. Er bleef geen stuk aan me heel. En hij wou me niet zien. Da's nou drie jaar terug."

„Ik moet naar huis," zei ze opstaand. Hij klopte zijn pijp uit.

„Had ik ongelijk?" vroeg hij dan.

„Nee," zei ze, terwijl haar onderlip begon te beven.

„Nou, nou," hij sloeg haar op den schouder. „Je moet er niet om huilen. Ik ben nou een keer een ruwe kerel. Ik had het je niet moeten zeggen. Maar kom, nu zal ik je thuisbrengen."

Ze bedwong haar tranen, klom naast hem in den wagen. Zwijgend eerst reden ze door den avond. Toen zei ze:

„Waarom hebt u mij dat alles zoo precies verteld?"

„Omdat ik wist, dat je het hier ellendig vindt."

„Hoe wist u dat?"

„Van de jongens. Jack heeft het natuurlijk ook wel begrepen. En als je nou niet bij mij te land was gekomen, dan was ik naar jou gegaan. Dan had ik daàr es een hartig woordje met je gesproken. Want ik begreep wel, dat je niet snapte, wat jij voor hem geweest bent, toen hij zich hier afjakkerde, het eene jaar na het andere."

„Ik vond hem zoo veranderd," zei ze zacht.

„Dat haal je de drommel. Je zult hier ook nog wel veranderen."

„Kijk mijn handen eens." Triomfantelijk duwde ze hem haar beide werkhandjes onder den neus.

„Braaf zoo," zei hij.

Hij sprak nog lang over Frits, eigenlijk alleen maar over Frits, en zij luisterde zoo stil en aandachtig.

„Je zult het hier best uithouden," zei hij, toen ze dicht bij huis waren. „Je hebt een paar flinke oogen in je hoofd, en ....."

„Gelukkig," lachte ze.

„Dus ik ben u meegevallen."

„Hm," bromde hij.

„Hebt u dat liedje vaak voor Frits gespeeld?" vroeg ze.

„Kun je nagaan. Elken keer, dat ik hem zag."

„O," zei ze zacht. Alleen maar „O".

Toen 's avonds de oude Dalwijk weer naar zijn farm teruggereden was, en zij het supper had weggeruimd, dat Frits en Jack hadden klaargemaakt, kwam ze bij hem zitten.

„Frits. Ik zal het nog eens probeeren. Ik — ik — geloof, dat het nu wel gaan zal."

Hij streelde de handjes met de stompe nagels. „Poor little hands. Natuurlijk zal het gaan. Als je maar wilt Tilly."

„En ik wil," zei ze. „Brr, wat heeft die ouwe John me de waarheid gezegd."

„Kom maar bij me. Kom maar dicht bij me hoor! Het zal nu vast goed gaan. En ...." hij keek wat beschaamd, „ik heb vandaag een hulp voor je opgediept.

Het is wel te druk voor je."

„Voor mij? Een hulp.

O nee.

Nee Frits.

Ik kan best alles alleen doen. Heusch, heusch.

Ik hoef geen hulp."

„Och asjeblieft," zei hij met den ouden, oolijken glans in zijn oogen.

Nog lang zaten ze samen, terwijl de weemoedige liedjes van Jack's mandoline tot hen kwamen.

„Wat speelt Jack toch aardig," zei ze aan zijn oor.

En toen lachten ze allebei.

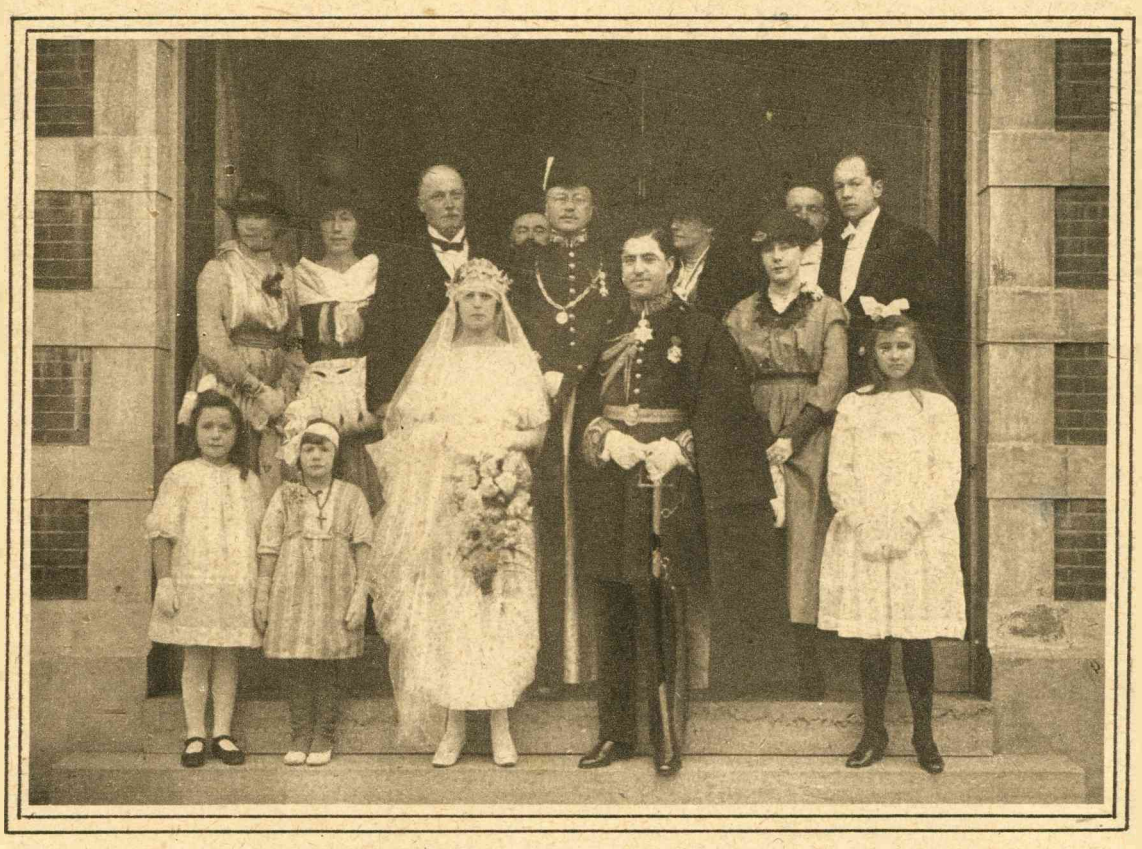

EEN NIET-ALLEDAAGSCH HUWELIJK.

Verleden week werd te Domburg een niet-alledaagsch huwelijk voltrokken. De zaakgelastigde bij H. M. de Koningin van Z. K. H. Sjah Sultan Ahmed Kadjar van Perzië, Mirze Mahmoud Khan der Beny Saghaph de Mokhtar Abou Obeïd Saghaphy, werd aldaar door zijn vriend, den burgemeester van Domburg, in den echt verbonden met de 18-jarige Mademoiselle Edith von Leckwijck, een Belgische van nationaliteit. Op onze foto komen voor, bovenste rij v. l. n. r.: Mevr. van Voorthuijsen – von Stein Callenfels; Mevr. Baelde; de heer von Leckwijck, vader van de bruid; de heer Dupont; de heer L. j. van Voorthuijsen, Burgemeester van Domburg; Mevr. von Leckwijck; mademoiselle von Leckwijck; de heer Marcel Baelde, getuige; Graaf Jean du Monceau de Bergendal, getuige. Onderste rij, v. l. n. r.: Adette Baelde, bruidsmeisje; Madeleine Panicelli, idem; het Bruidspaar; Françoise Gevers.

SPELLETJES EN KUNSTJES

Schaduwbeelden V.

Heeft men zich voldoende bekwaamd in het vormen van schaduwbeeld N°. 5, waarvan we in onze vorige rubriek met opzet een meer uitvoerige verklaring gegeven hebben, dan zal Afb. 7, de Bok, weinig moeite kosten. Van de linkerhand worden duim, wijs- en middelvinger omhoog gestoken, heel eenvoudig dus! De daarachter geplaatste rechterhand kost iets meer studie. De moeilijkheid zit hierin, dat de middelvinger lager gehouden moet worden dan de pink, wat in de praktijk voor menigeen nog een heele heksentoer zal blijken te zijn. De duim kan in de muis van de hand geborgen worden of tegen den top van den wijsvinger worden aangehouden. Het laatste is gemakkelijker, terwijl men er dan zeker van is dat de bok zien kan.

Honden- en kattenkoppen vormen gemakkelijk uit te beelden materiaal en dit is misschien de reden dat er zooveel verscheidenheden in bestaan. We komen hierop later nog wel uitvoeriger terug.

Afb. 13. — Wolf.

In Afb. 8 geven we andermaal een hondenkop, die van het portret van zijn rasgenoot in Afb. 4 aanmerkelijk verschilt en nochtans komen beiden hierin overeen, dat ze even gemakkelijk kunnen worden voortgebracht. Ook de honden- of wolvenkop, hiernevens (Afb. 13) afgebeeld, hoewel iets minder eenvoudig, zal na het voorafgaande voor niemand eenige moeilijkheid opleveren.

De Beer (Afb. 9) daarentegen vereischt eenige toelichting. De middelvinger van de rechterhand wordt boven op den tweeden en vierden vinger gelegd, hierachter verdwijnt de pink. De linkerhand wordt eenigszins bolvormig op de rechter gelegd, alleen de duim wordt er boven uit gestoken.

Na de vele dierenkoppen, ter afwisseling in Afb. 10 een menschenhoofd. Hierbij zij opgemerkt dat de rechterhand, die men slechts rechtuit gestoken houdt, iets meer naar de muis der linker hand geschoven moet worden, dan de teekening aangeeft. Ook moet de duim der linkerhand een weinig meer naar boven omgebogen worden.

Gaven we in Afb. 9 een berenkop, dat men ook een beer in zijn geheel projecteeren kan, daarvan geeft Afb. 11 ons het bewijs. Heel gemakkelijk is echter dit schaduwbeeld niet. Velen zal het wellicht zelfs onmogelijk lijken op deze wijze een beeld te verkrijgen, dat eenigszins op het door ons gegeven schaduwbeeld lijkt, omdat vooral de vingers der linkerhand in een zeer lastige positie gehouden moeten worden. Toch moet men zich niet door aanvankelijke mislukking en — een beetje vingerkramp laten weerhouden, ook hier leidt ernstige oefening tot het beoogde doel. Hieraan moeten we nog een rectificatie toevoegen. Het spijt ons dat juist voor zoo'n moeilijk schaduwbeeld als dit de stand der linkerhand geheel foutief is weergegeven. We zullen trachten dit met woorden te verbeteren. De voorpooten van den beer moeten niet worden weergegeven door den wijsvinger, dit is trouwens onmogelijk, maar door den vierden vinger en pink. Met wijs- en middelvinger wordt het onderdeel van den snuit gevormd.

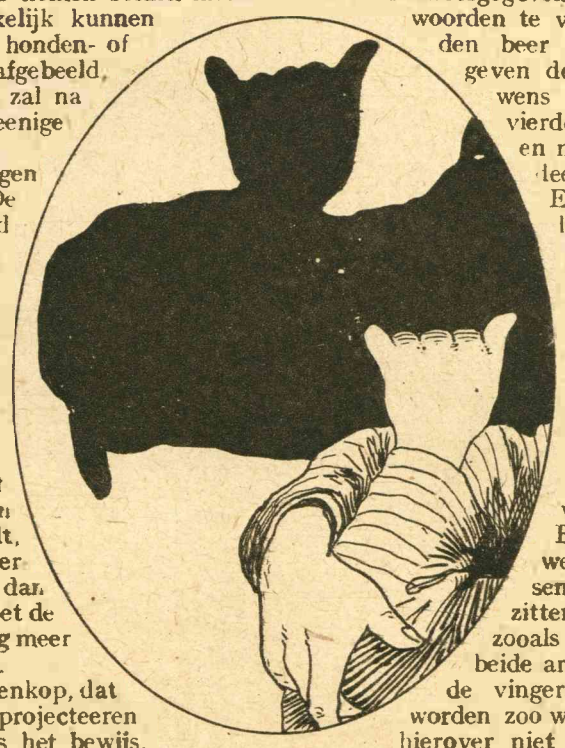

Afb. 14. — Kat.

Een compensatie voor dit moeilijke schaduwbeeld vinden we in het volgende (Afb. 12), dat een volmaking is van ons eerste schaduwbeeld. De uitgespreide rechterhand geeft hier de vleugels van dezen sierlijken watervogel weer. Ook hier is de stand van de vingers der linkerhand foutief, doch voor den juisten stand hiervan kunnen we naar Afb. 1 verwijzen.

Een schaduwbeeld dat al even weinig moeite kosten zal, plaatsen we hiernevens (Afb. 14). De zittende kat kan met een arm, of zooals onze afbeelding aangeeft met beide armen worden voorgesteld. Aan de vingers die den kop weergeven, worden zoo weinig eischen gesteld, dat we hierover niet nader in bijzonderheden behoeven te treden.

(Wordt vervolgd).

Jonkh. E. M. v. B. — Uw teekeningen munten niet uit door duidelijkheid en juistheid. We zullen nochtans zien of we ze voor opneming geschikt kunnen maken.

CAGLIOSTRO.